

[Alfred Jensen.]

men det er ikke nok for mig. Det afgørende er, om der i den danske lovgivning er en fyldestgørende sikring af retten til at organisere sig og til at føre kollektive forhandlinger, og det har jeg påvist at der ikke er. Det er derfor, jeg har foreslået, at man supplerer en sådan konvention med en lov, der gør det strafbart at forfølge arbejdere, der deltager i organisationsvirksomhed. Det ville jo ikke være noget usædvanligt at gøre dette; det sidste punkt på dagsordenen drejer sig jo om et lovforslag, der er en følge af en konvention. Der er ikke givet fuld beskyttelse for arbejdere, der deltager i organisationsvirksomhed, og det var derfor rimeligt, om vi netop i denne forbindelse drøftede foranstaltninger, der skulle træffes for at sikre den fulde beskyttelse.

Nu siger det ærede medlem hr. Lindberg, at hans parti — og det gælder formodentlig også arbejdsgiverne og de partier, der støtter dem — har den opfattelse, at disse problemer skal ordnes ad overenskomst-mæssig vej. Ja, det har jeg hørt adskillige gange. Men forleden dag stod det ærede medlem her og hævdede, at spørgsmålet om enkeltmandsafskedigelser kunne blive så prekært, at man blev nødt til at gå til lovgivningsmagten og bede den træffe foranstaltninger på dette område. Mere principfast er man altså ikke, end at man nok kan ønske lovforanstaltninger på den slags områder, og jeg kan pege på, at der på andre felter er truffet foranstaltninger af lovmæssig art til sikring af arbejderne. Der er f. eks. arbejderbeskyttelsen, den går dog arbejderne organisationer ind for; der er ferieloven, den er arbejderne organisationer også gået ind for; man sagde ikke: det kan vi bedre ordne ad overenskomst-mæssig vej, nej, der var en erkendelse af, at man netop hjalp organisationerne med at få gennemført nødvendige foranstaltninger derved, at love om disse forskellige forhold blev vedtaget her i tinget.

Som forholdene er for tillidsmændene på arbejdspladserne, er det nødvendigt, at der sker en ændring, og det er indlysende, at netop her kunne en lov være med til at styrke arbejderne og tillidsmændenes stilling overfor arbejdsgiverne.

Det ærede medlem hr. Lindberg siger, at det, vi har, er bedre end det, der findes i vort lovforslag. Jeg har allerede tidligere sagt, at her drejer det sig ikke om et enten-eller, her drejer det sig om et både-og. Jeg henviste under første behandling til ferieloven, som jo ikke forhindrede, at man forhandlede om en bedre ferieordning, og man nåede da også frem til erkendelse af, at ferieloven ikke var tilstrækkeligt udbygget, at den burde ændres, og hvorfor? Fordi der selvfølgelig var områder, som de kollektive overenskomster angående ferie ikke dækkede. Det samme gælder spørgsmålet om tillidsmandsbeskyttelsen, og derfor har vi brug for sådanne foranstaltninger.

Ja, jeg skal såmænd gerne beklage, at der ikke har været henvendelser fra de faglige organisationer om at få et sådant lovforslag gennemført, men jeg tror ikke, man har lov til at tage det som udtryk for, at der ingen interesse findes herfor. Det findes der i allerhøjeste grad, og det ved det ærede medlem jo meget godt. Det ærede medlem kommer på så mange forbundskongresser, at han udmærket ved, hvorledes der der tales om forfølgelse af tillidsmænd, hvordan afdelingsformand efter afdelingsformand kan stå op og berette om, hvor vanskelig stillingen er for tillidsmænd, og hvor vanskeligt det er at få de rigtige mænd på disse poster, fordi man frygter forfølgelse. Når det er tilfældet, synes jeg, man må hæfte sin opmærksomhed ved det og ikke ved, om 5 eller 10 forbund eller 5 eller 10 fagforeninger har henvendt sig til et udvalg, der faktisk ikke har behandlet de problemer, som foreligger i forbindelse med dette lovforslag.

(Kort bemærkning).

Ordføreren (Lindberg): Det er rigtigt, at jeg deltager i mange faglige kongresser og faglige sammenkomster, hvor man drøfter problemet vedrørende beskyttelse af tillidsmændene, men jeg har aldrig oplevet et eneste tilfælde af, at man i en sådan forsamling har rejst spørgsmålet om at ændre på det ad lovgivningens vej. Det, man har ønsket, er at gå den overenskomstmæssige vej med hensyn til at søge beskyttelse for tillidsmændene; der har aldrig været rejst krav om at gå lovgivningsvejen.